4 Janez krstnik pridiga o pokori

Četrta adventna nedelja

Luka 3, 2-20:

Ko sta bila velika duhovnika Hana in Kajfa, se je v puščavi zgodila Božja beseda Janezu, Zaharijevemu sinu. Prehodil je vso jordansko pokrajino in oznanjal krst spreobrnjenja v odpuščanje grehov, kakor je pisano v knjigi besed preroka Izaija: Glas vpijočega v puščavi: Pripravite Gospodovo pot, zravnajte njegove steze! Vsaka dolina naj se napolni in vsaka gora in hrib naj se zniža. Kar je krivo, naj bo ravno in razkopana pota naj bodo gladka. In vse meso bo videlo Božje odrešenje. Množicam, ki so prihajale k njemu, da bi jih krstil, je torej govoril: »Gadja zalega! Kdo vam je pokazal, kako naj ubežite prihodnji jezi? Obrodite vendar sadove, vredne spreobrnjenja! Ne začenjajte sami pri sebi govoriti: »Abrahama imamo za očeta,« kajti povem vam, da more Bog iz teh kamnov obuditi Abrahamu otroke. Sekira je že nastavljena drevesom na korenino. Vsako drevo torej, ki ne rodi dobrega sadu, posekajo in vržejo v ogenj.« Množice pa so ga spraševale: »Kaj naj torej storimo?« Odgovarjal jim je: »Kdor ima dve suknji, naj ju deli s tistim, ki nima nobene, in kdor ima živež, naj stori enako.« Tudi cestninarji so se prišli krstit, in so mu rekli: »Učitelj, kaj naj storimo?« Odvrnil jim je: »Ne terjajte nič več, kakor vam je ukazano.« Spraševali so ga tudi vojaki: »In mi, kaj naj storimo?« Rekel jim je: »Ne bodite do nikogar nasilni in nikogar ne trpinčite, ampak bodite zadovoljni s svojo plačo.« Ker pa je ljudstvo živelo v pričakovanju in so se v srcu vsi spraševali o Janezu, če ni morda on Mesija, je Janez vsem odgovoril: »Jaz vas krščujem v vodi, pride pa močnejši od mene, kateremu nisem vreden odvezati jermenov njegovih sandal; on vas bo krstil v Svetem Duhu in ognju. Velnico ima v roki, da bo počistil svoje mlatišče in spravil žito v svojo kaščo, pleve pa sežgal z neugasljivim ognjem.« Tako je torej še z mnogimi drugimi opomini oznanjal ljudem dobro novico. Ko pa je grajal tudi četrtnega oblastnika Heroda zaradi Herodiade, žene njegovega brata, in zaradi vsega hudega, kar je Herod storil, je on vsemu dodal še to, da je Janeza vrgel v ječo.

10. december 1871

To poglavje obravnava pridigo pokore Janeza Krstnika, katero je pridigal ob Jordanu okrog njega zbrani množici. Z njo je hotel pripraviti Jude na Tistega, kateremu – kot je rekel – ni vreden, da bi odpel jermenček na obuvalu.

Poslušalci so vprašali Janeza, kaj morajo narediti glede na njihov dosedanji način življenja in ukvarjanja z različnimi obrtmi. In povedal jim je naj upoštevajo zapoved o ljubezni do bližnjega.

To, kar je takrat delal in pridigal Janez, delam Jaz že dolgo časa. Tudi Jaz opominjam ljudi h kesanju – na različne načine – tako z besedami, kot z dogodki. Tako, kakor je bil takrat prihod pravega učitelja vnaprej napovedan in pripravljen, se godi tudi sedaj že dolgo časa za pripravo Mojega Drugega Prihoda. Tako, kot so takrat Judje mislili in delali, niso bili primerni, da bi Moj nauk pravilno sprejeli in razumeli. In za današnje ljudi, ki so še globlje zakopani v blatu sebičnosti, je še bolj nujno, da se jih prebudi in opominja. Čas za premišljevanje, kaj bi pravzaprav morali narediti ali kam se obrniti, je kratko odmerjen. Tako, kakor spečemu čas njegovega

sanjskega življenja hitro mine in ure kot minute odletijo, prav tako hiti čas z viharnimi krili tja za tiste, ki brez pomislekov živijo za sedanjost. Od tu dogodki, bolezni, grozeči socialni oziroma družbeni preobrati, ki so potrebni, da bi predramili ljudi, pogreznjene v globoko posvetno spanje, iz njihove lenobe.

Že takrat je Janez rekel, da 'tisti, ki pride za menoj že ima velnico v roki, da bo na skednju očistil zrno od plevela.' In sedaj, ko ste iznašli stroje, ki z močnim gibanjem zraka očistijo zrnje, tudi Jaz potrebujem namesto velnice hitrejša sredstva, da Bom dosegel Svoj namen in tiste, ki so dobre volje, ločil od počasnih in lenih. Kolo velnice se že vrti v Mojem duhovnem vetru in očiščevalnemu mlinu. Vrtinčasto dviguje to množico in meče daleč od sebe to lahko lupinasto sodrgo, katera se, gluha za vsako opozorilo, predaja poželenjem sveta. In kakor je nekoč Janez grajal celo Heroda, kneza Galileje, glede njegovega načina življenja, prav tako graja sedaj javno mnenje častihlepnost mnogih vladarjev. Takrat je dal Herod Janeza zapreti, sedaj pa želijo vladarji prav tako zvezati jezike in izgnati misli iz ljudskih glav. Samo to bi bil sedaj – kakor je bil tudi takrat – jalov trud! Beseda, duhovna nosilka Moje volje, je veliko močnejša kot orožje in prisila. Kakor nesnovno bitje prehaja vse meje materialnega sveta in vlada vsemu v duhu, ker sem Jaz Sam Beseda.

Takrat je ljudstvo poslušalo Janeza; toda takoj, ko se je zahtevalo samozatajevanje in žrtvovanje, mu je obrnilo hrbet, kakor je Meni nekoč naredil bogati vladar. In sedaj se večina ljudi roga tistim, katerim Sem Moj nauk neposredno podal. Zasmehljivo jih pogledujejo navzdol in s svojim posvetnim razumom mislijo, da so daleč bolj pametni, kakor tisti z govorico srca.

Ubogi zablodeli otroci! Prišel bo čas, ko vsa vaša učenjaška krama ne bo zadostovala, da bi vas potolažila ali pa vam dala samo malo miru. Ob dogodkih, s katerimi se boste morali soočiti, boste stali med dvema svetovoma in obtoževali Boga in vašo kruto usodo, ker vas bo materialni svet z zasmehovanjem odbil, duhovni pa vas ne bo sprejel.

Takšno duševno trpljenje je Janez slutil že takrat. Hotel je prebuditi judovski narod in ga pripraviti, da spremeni svoje poti. In danes, ko so že skoraj vse plemenite lastnosti človeške narave pokopane in vlada samo še sebičnost z vsemi svojimi lastnostmi, se zopet izreka ta opomin, podprt z nesrečami in stiskami, da bi se s silo doseglo to, kar z dobroto pri veliki večini človeštva do sedaj ni imelo uspeha.

V tistem času Sem celo Jaz kot Jezus, podvrgel zunanjemu krstu. Sedaj pa se vi morate prostovoljno podvreči nevidnemu duhovnemu krstu z Mojim duhom. Takrat se je pojavila nad Mojo glavo Božja luč v obliki goloba, ki je označevala Moj izvor, Moje prejšnje in Moje bodoče bivališče. O otroci, trudite se sedaj kolikor je le mogoče, da

tokovi luči in milosti od zgoraj, ne bodo zaman izliti na vas! Pokažite se vredne vašega izvora in vaše bodoče usode! Kakor je nekoč tam zazvenel glas: »To je Moj ljubljeni sin, ki Mi je v veliko veselje«, tako naj sedaj nad vašimi glavami in v vaših prsih zazveni glas, ki bi vam govoril, da ste na pravi poti, da postanete Moji otroci.

V tistem času je Janez govoril: »Kdor ima dve suknji, naj eno odda; kdor ima veliko hrane, naj jo deli z ubogimi; kdor kaj zahteva, naj ne zahteva več, kot je pravično!« Vsi ti primeri izpostavljajo eno stvar. Bodite dobri, bodite pravični, kakor je vaš Oče v nebesih! Dajajte, da bo tudi vam dano – odpuščajte, da bo tudi vam odpuščeno!

Ne pustite se preslepiti navideznim dobrotam sveta! Bliža se čas, ko boste morali zapustiti vse in vam bodo ostale samo dobrine, katere ste si zbrali v vaši notranjosti in katere vam ne bo mogla ukrasti niti kuga, niti vojna, niti stiska in tudi smrt ne.

Pustite tiste, ki si domišljajo, da so učeni v svoji navidezni modrosti! Njihov čas zmagoslavja bo kratek. Sledite Mojemu nasvetu, Mojemu opozorilu. Ne bom vas imenoval kačja zalega tako, kakor Janez v pridigi o pokori, ampak vas hočem imenovati Moji otroci, katere Sem nekoč ustvaril po Moji podobi in vas hočem ponovno oblikovati v to podo bo! Prvotno je zunanja oblika ustrezala duhovni, danes pa zunanje ostaja samo zbledela podoba davno izginule rajske lepote, toda duša, tempelj in sedež Moje Božanske iskre, je postala spaka. To nasprotje v Mojemu redu ne more obstajati, zato se mora notranjost v odnosu z zunanjostjo ponovno pripeljati v skladnost ali harmonijo. Čeprav ne morete več spremeniti zunanje lupine, na kateri so strasti zapustile sledi, se vsaj z vsemi močmi trudite, da notranjega človeka spet oblikujete v prvotnega; kajti ne obstaja nobena lepša, večja in bolj duhovna podoba v stvarstvu. To je tista podoba, po kateri je vsako ustvarjeno bitje bolj ali manj oblikovano kot odtis. Tega vi, kot zadnji izraz vsega materialnega in duhovnega stvarstva, nosite v sebi v obliki tiste prvotne podobe - ki noče biti samo vaš Stvarnik in Gospod, temveč hoče biti tudi vaš Oče. On vam lahko z neizprosno strogostjo in močjo volje predpisuje zakone in vas lahko nagradi ali neizprosno kaznuje z uničenjem, toda namesto kazni, vam nudi samo odpuščanje, milost in ljubezen.

V tistem času je bil predhodnik potreben, da je ljudi pripravil na Moj prihod. Sedaj Sem to Sam, ki vam ponujam roko miru, da bi vam pomagal in vas vodil v stiskah, katere vedno znova težijo človeštvo, ker je preveč svojeglavo. Ne odrinite te roke; kajti močnejše in krepkejše ne boste našli! Vsaka človeška roka je prekratka, samo Moja seže v vse oddaljenosti in doseže prosečega, celo v tako oddaljene prostore, v katerih zadnja zvezda razširja žarke in se pričenja večno duhovno kraljestvo. Tudi tam je ta roka, ki vodi in privlači k Meni tiste, ki imajo ljubezen.

Poslušajte glas, ki vam kot nekoč v puščavi, tudi sedaj kliče v puščavi posvetnega

početja: “Ne pozabite Tistega, ki ima svoj sedež nad zvezdami, ki pa prav tako želi, da bi prebival v vsakem človeškem srcu! ” Janez je pridigal v puščavi. To je delal namenoma, ker puščava, v kateri preneha vsako rastlinsko življenje, poslušalce ne odvrača. Sedaj vam pridigam Jaz v puščavi duhovnega življenja, ki je zaradi ošabnega človeškega razuma, postalo brez vsega tega, kar poživlja srce. Tako poskušam, kakor je poskušal Janez, sredi peska in kamenja zasaditi duhovno vrtnico ljubezni, ki iz zemlje ne vleče nobene hrane, temveč jo dobi samo od zgoraj. In sedaj, sredi teh, od sebičnosti izsušenih tal špekulativnega razumskega sveta, v puščavi revnega duha Božjega življenja, zopet izhaja klic:

“Prebudite se! Poglobite se v vašo notranjost, da bi tam ob izviru nikoli usahlega veselja našli nikoli končano tolažbo, in nikoli ovenelo ljubezen - kot temeljno načelo vsega ustvarjenega in oživljenega. Ponovno spoznajte Tistega, ki preko rožnatih vrtov, senčnatih gozdov in vzvišenih gora in daleč do zadnjega sončnega sveta, ostaja vedno isti, ki se nikoli ne spremeni in - prav zato, ker je vse ustvaril - od Svojih ustvarjenih bitij zahteva samo spoznanje, katero pričakujeta mati in oče od svojega otroka, kot prvo znamenje sorodstva - ljubezen.«

Medtem ko vas vaši slabotni posvetni vladarji hočejo prisiliti, da jih spoštujete, s silo in množico zakonov, Sem vas postavil kot svobodna bitja v stvarstvo. Svobodno lahko izbirate med ljubeznijo ali sovraštvom, življenjem ali smrtjo, svetlobo ali temo. Še vedno je vsakemu prepuščeno, da lahko izbira, vendar prihaja čas, ko bo morala postati ta izbira dokončna, vedno bližje in bližje.

Kakor se je nekoč pred Mojim prvim nastopom razlegel opomin, tako se razlega sedaj Moj drugi klic, da ne boste zaradi dogodkov presenečeni, ko boste spali, temveč boste s čisto vestjo in mirnega srca šli naproti dogodkom, ki so določeni samo za Tiste, ki se ne pustijo prebuditi z bolj nežnim načinom.

Medtem, ko so vaša srca sprejemljiva za nežne harmonije ljubezni, morajo tam zazveneti pozavne, o katerih je govoril Moj ljubljeni apostol Janez, ko bodo angeli izlili čašo jeze na glave naglušnih, ki kljub vsem opominom ne poslušajo Moje besede ljubezni.

Dovolj pogosto Sem oznanjal: “Prišli bodo hudi časi!” - Še enkrat ponavljam: Hudi časi so pred vami! Trudite se, da postanete dobri pred tem časom, da boste v tem spoznanju dobrih dejanj, zaščiteni pred trpkimi dogodki. Pravzaprav so ti bridki le za tiste, ki so navajeni medenega posvetnega materialnega uživanja naslad, ki bridkosti ne sprejemajo kot zdravilno, temveč kot uničujoče sredstvo.

To je pomen te pridige pokore za vas in za prihajajoče čase! Kdor ima ušesa, naj sliši! Amen.

Gottfried Mayerhoffer
Gospodove pridige